

Nr 515

Av herr **Hamrin** i Jönköping, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 66, med förslag till förordning angående ändring i förordningen den 21 december 1945 (nr 823) om nöjesskatt.

I Kungl. Maj:ts proposition nr 66 föreslås väsentligt vidgade möjligheter till skattebefrielse bl. a. för idrottsrörelsen. Ehuru jag på vissa punkter (främst avseende den utpräglad nöjesbetonade sidan, alltså icke den rent idrottsligt betingade delen) ställer mig kritisk till de föreslagna lättningarna, skall jag blott i ett bestämt avseende påyrka en begränsning i den sålunda föreslagna skattebefrielsen, och det gäller boxningssporten. Jag delar därvidlag i fråga om motiveringen helt den uppfattning, som kommer till uttryck i ett av länsstyrelsen i Malmö avgivet remissyttrande, där det heter:

Boxningen skiljer sig från andra sport- eller idrottsgrenar därigenom, att den i vissa lägen går ut på att tillfoga annan människa skada. Dess utövande kan medföra bestående men för utövaren och är uppenbart ägnat att verka förråande på publiken. Särskilt ungdomen är lättpåverkad av upplevelser vid idrottstävlingar och dess idealbildning och verksamhetslust kan få en skev inriktning genom boxningen. Härigenom framstår boxningen såsom en mindre önskvärd idrottsgren. I och med detta bortfaller grunden för en välvillig behandling ur nöjesskattesynpunkt.

Det är på grund av betänkligheter av ovan angivet slag som jag hemställer,

att riksdagen måtte besluta att i Kungl. Maj:ts förevarande proposition med förslag till reviderade regler angående nöjesbeskattningen vidtaga den ändringen, att boxningssporten icke medges någon inskränkning i fråga om skatteplikten.

Stockholm den 12 mars 1957

Yngve Hamrin
i Jönköping